

ESRA EZMECİ

SÜT LEKESİ

DESTEK YAYINLARI: 1000
EDEBİYAT: 300

ESRA EZMECİ / SÜT LEKESİ

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Edtör: Esen Güray
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Eylül 2018 (3.000 Adet)

4.-9. Baskı: 2018

10.-14. Baskı: 2019

15.-39. Baskı: 2020

40.-44. Baskı: Ocak 2021

45.-52. Baskı: Şubat 2021

53.-57. Baskı: Mart 2021

58.-62. Baskı: Nisan 2021

63.-71. Baskı: Mayıs 2021

72.-76. Baskı: Haziran 2021

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-477-2

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42 – Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com – info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi – twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

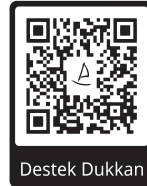
Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Destek Dukkan

ESRA EZMECİ

SÜT LEKESİ

*En temiz olan bile bir gün bu dünyaya
leke bırakmaya mahkûm edilmiştir.*

Dayanamam dediklerine dayandığımda büyüyorsun.

Türkiye'nin dört bir yanından akın akın insanlar geliyordu İstanbul'a. Hiç durmadan... Her gün... Trenle... Otobüsle... Uçakla... İstanbul kuruldu kurulalı bu böyleydi. Bu kadar insan nereye sığıyordu? İstanbul bu kadar insanı nasıl barındırıyordu? Bunun cevabı yoktu. İstanbul dipsiz bir kuyuydu, sürekli yeni insanlar geliyor, kuyuya atılıyor ama İstanbul kuyusu bir türlü dolmuyordu.

Yeni bir dünya umuduyla geliyordu insanlar. Yeni bir hayat, yeni bir iş, yeni bir aş, biraz huzur... Başlarını sokacakları bir ev, karınlarını doyuracakları bir iş... Varsın tek gözlü olsundu, pencesi olmasındı, güneş görmesindi. Yeter ki huzuru versindi.

Zarife de İstanbul kuyusuna atlayan çaresizlerdendi. Annesini ve kız kardeşini de yanına almış, koca şehrin merhametine sığınmıştı. Öyle bir yara almıştı ki, dipsiz kuyuya atlamada bulmuştu çareyi. O kadar canı yanmıştı ki, bir canavara sığınmıştı. Suyu düşmüş, yılana sarılmıştı.

İstanbul'a geldikten iki ay sonra kumaş satan bir manifatura dükkânında tezgâhtarlık yapmaya başladı Zarife. Kazandıklarını biriktiriyordu. Okuma aşkıyla gelmişti, hem okuyup hem çalışacaktı.

İşe girdikten sonra üniversite sınavlarına da hazırlanmaya başladı. Kardeşi Nuran'ı da liseye yazdırmayı denedi ama onun okumakta gözü yoktu. Evde çeyiz düzmekle meşguldü. İstanbul'a geldikten kısa bir süre sonra, İstanbul gerçek yüzünü göstermeye başladı Zarife'ye. Annesi hastalandı. Zarife, annesini hastaneye götürdü, önemsiz deyip geri gönderdiler. Annesinin şikâyetleri arttıkça, ona yapılan tahliller de çeşitlendirildi. Sonunda rahim kanseri teşhisi konuldu. Zarife derinden etkilendi, yıkıldı.

Zarife annesini sık sık tedaviye götürmeye başladı. Kanserine yeneceğine inanıyordu. Hastanede bir doktorla tanıştı. Doktor annesiyle fazlaca ilgileniyor, onun için elinden geleni yapıyordu. Bu durum Zarife'nin hoşuna gitti. Otuz sekiz yaşındaki Doktor Erdal, Zarife'nin ilgisini çekmişti. Henüz on dokuz yaşında olan Zarife, Erdal Bey'in çalışma disiplini ve nezaketine hayran olmuştu. Doktor Erdal da, Zarife'yi ilk gördüğünden beri hoşlanıyor, her fırsatta onunla konuşmaya çalışıyordu.

Altı ay kadar belli belirsiz konuşmalarla ilişkileri sürdü. Annesinin tedavisi de devam etti. Annesinin durumu gittikçe kötüleşti, bir gece yarısı hastanede vefat etti. Zarife için büyük bir yıkım oldu bu. İstanbul'a geldiğine de, yaşadığına da isyan etti. Fatma Hanım, arkasında üç yetim bıraktı. Annesinin ölümüyle hayatı daha da zora giren Zarife, kötü zamanlarını Doktor Erdal'ın desteğiyle aştı. Doktor onu bir an olsun yalnız bırakmadı, cenaze işlemlerinden sonraki aşamalara kadar her şeyle bizzat ilgilenip maddi ve manevi tüm yükü aldı. Bu hüznü dönem, Zarife ve Erdal'ı birbirine daha da yaklaştırdı. Doktor Erdal, Zarife'nin zekâsına ve girişkenliğine hayran kalmıştı. Güzelliğine de vurulmuştu. Bir süre sonra birbirlerine açıldılar, Doktor onu ailesiyle tanıştırmak istedi. Zarife çekinerek de olsa kabul etti.

Doktor Erdal, köklü ve varlıklı bir aileden geliyordu. Annesi gösterişi seviyordu, “Oğlum asil bir kızla, soylu bir kızla evlenecek” diyordu. Zarife’yi tanıdığı gün onu kovmaktan beter etti. Oğlu için kendileri gibi asil bir ailenin kızını uygun görüyordu. Ona göre Zarife, soyu sopu belli olmayan biriydi ve ailelerinin içinde yeri yoktu. Zarife, bunları kaldırabilecek bir kız değildi. Küçük görüldüğü ortamda durmazdı. Doktorun hatırı olmasa, bir daha onunla da görüşmeyecekti. Doktor Erdal ile evlenmeyi çok istiyordu, annesini tanıdıktan sonra bu isteğinden vazgeçti. Doktor Erdal bu duruma çok üzüldü, uzunca bir süre annesiyle konuşmadı. Bir taraftan Zarife’yi ikna etmeye çalıştı, öte yandan annesinin gönlünü almaya çabaladı. Ne yaparsa yapsın, annesi ikna olmadı. Doktorun sevgisini bir kez daha hissedenden Zarife ise tüm engellere rağmen onunla evlenmeyi kabul etti. Sade bir törenle evlendiler. Kız tarafı olarak Zarife’nin işyerinden birkaç arkadaşı, dayısı ve kız kardeşi vardı. Erkek tarafından ise Doktor Erdal’ın arkadaşları katılmıştı. Evlendikten bir süre sonra annesi de doktoru affetti. Onun hasretine dayanamadı ve bir gün çıkıp evine geldi. O günden sonra çok fazla bir arada olmamaya özen göstererek, ara ara görüştüler.

Zarife, zor da olsa mutluluğu bulmuştu. Evlendikten bir süre sonra oğluna hamile olduğunu öğrendi. Bu, Zarife’nin başına gelen en güzel şeydi. Oğlu doğduktan sekiz yıl sonra da bir kız çocuğu getirdi dünyaya.

Zarife, gerçekleştiremediği hayallerini, yaşayamadıklarını, eksik kalan yanlarını iki çocuğun üzerinden yaşamak istiyordu. Onlara iyi bir hayat verip, iyi okullarda okutup, iyi birer iş sahibi yapıp, iyi bir gelecek hazırlamak istiyordu. Yeni bebeğe Ezgi adını verdiler. Ezgi de büyüdü, okula başladı. Zarife için çocuklarının

okuması, dünyadaki en mühim şeydi. Oğlu neyse de, Ezgi'nin birtakım sorunlarından dolayı aksattığı dersleri onun moralini bozuyor, sinirlerini altüst ediyordu. Karakteri, kalbi kadar yumuşak değildi. Kimseye söylemeye cesaret edemediği bir düşüncesi vardı. Kendiyle baş başa kaldığında “Keşke kızım olmasaydı” der dururdu. “Bu dünya kız çocukları için yaşanılır bir yer değil.”

“Keşke doğmasaydın Ezgi.”

“Keşke doğmasaydın Ezgi.”

“Keşke doğmasaydın Ezgi.”

*Acılarınızı bilgi ve tecrübe olarak kullanın.
Geçmişte yaşadığınız acılarla yüzleşmek acının
kabul edilmesini kolaylaştırır.*

Ezgi, Erenköy'de Bağdat Caddesi'ndeki büyük bir psikiyatri kliniğinin ortağıydı. Aslında, klinik onun denilebilirdi. Ortağı Tülin Hanım onun hem üniversiteden hocası hem de kliniğin şefiydi. Tülin Hanım, idealist bir insandı. Bu tutumunun arkasındaki en büyük sebep ise otistik bir oğlunun olmasıydı. Oğlu Burak doğduğunda her şey yolundaydı. Altıncı ayında birçok sese kayıtsız kaldığı fark edilince, duyma problemi yaşadığını zanneden Tülin Hanım, titiz bir muayene sonucunda oğlunun otizmlili olduğunu öğrendi. Tabii, dünya Tülin Hanım ve kocası Ender Bey için başka bir boyut kazanmıştı. O saatten sonra zamanlarını, emeklerini Burak için harcamaya başladılar. Burak'tan başka bir de kızları Aylin vardı. Aylin, Burak'tan altı sene evvel dünyaya gelmiş, büyümüş, başarılı bir reklamcı olmuştu. Burak'ın yanında Aylin'i de ihmal etmemeye özen gösteren aile, bunda pek başarılı olmuş sayılmazdı. Kızları, ailesinin ilgisinden eksik büyümüşü. İlk başlarda bunu sorun etmese de, kardeşi büyüdükçe uğraşın

artması, ona isteklerini törpülemesi gerektiğini öğretti. Tülin Hanım için talihsizlik, oğluyla sınırlı kalmadı. İki sene evvel, kocasına bağırsak kanseri teşhisi kondu.

Tülin Hanım, taşıdığı yükün ağırlığı altında ezilmekten hep korktu. Şimdi altmış üç yaşında ve diğer meslektaşları gibi emekli olup güneye yerleşme planları yapmak yerine, son iki senesi kocası ve oğlu için yeni tedavi yöntemleri araştırmakla geçti. Geçen ay eşini tüm çabalara rağmen kaybetmek, Tülin Hanım'ı iyice umutsuzluğa sürüklemiş, resmen on yaş birden yaşlandırmıştı. Kocası için Türkiye'nin en iyi onkologlarını ayağa kaldırmış ve bu hastalığın kontrol altına alınması için elinden gelen her şeyi yapmıştı, ama hastalık tüm çabalara rağmen çok ilerlemiş ve en son bir yılda diğer organlara da sıçramıştı. Ender Bey her zaman çok iyi bir baba ve iyi bir kocaydı. Ender Bey'in bir ay önceki ölümü tüm aileyi derinden yaralamıştı. Burak, babasına pek bir düşküdü. Babasını evde görmediğinde onu kontrol etmek güç bir hâl alıyordu. Bir keresinde sabaha kadar bağırp annesine ve bakıcısına büyük zorluk yaşatmıştı. Babasının ölümünü anlatmak çok zor olmuştu. Burak babasının kaybindan sonra iyice başa çıkılamaz hale gelmişti. Bu kadar şeyi yaşamak zorunda kalan Tülin Hanım'ın yorgunluk ve stresten bir yerlerde bayılıp kalmaması, yaşama yine de tutunabilmesi bir mucizeydi. Galiba danışanları, yaptığı iş ve öğrencileri onu ayakta tutuyordu.

Tülin Hanım, Ezgi'yi tanığı günden bugüne onun üzerinden elini çekmemişti. Üniversitenin ilk senesinde Ezgi'deki ışığı fark eden birkaç kişiden biriydi. Onun sınav kâğıdını özenerek okur, sorularına zaman ayırırdı. Ezgi'nin daha en başlarda olmasına rağmen savunduğı şeyler ve bilgi açlığı Tülin Hanım'ı mest etmişti. Tülin Hanım Ezgi'de kendini görüyordu, onun bu azmi ve başarısı

kendi gençliğini hatırlatıyordu. Kendi kızıyla hiçbir zaman böyle bir özdeşim yaşayamamıştı. Ezgi'de kendini yaşatmak istiyordu. Evet, bir Tülin daha yetişiyordu ki Ezgi onun gençliğindeki halinden çok daha güzeldi. İnsan onun gözlerine bakmaya kıyamazdı ama onu aynı annelerin kızlarına hissettiği gibi bir duyguyla hem çok seviyor hem de biraz kıskanıyordu. Ezgi'nin hep himayesinde kalmasını, hep izinde olmasını istiyordu. Ezgi'nin güzelliği, gençliği, zekâsı, azmi kendisini de besliyor, dinç ve dirençli tutuyordu.

Bu durum, Tülin Hanım'ın kızı Aylin'in kıskançlığına da neden olmuştu. Aylin, annesinin kendisinden çok Ezgi ile ilgilenmesinden hiç hoşnut değildi. Fakat çok geçmeden, bu durumun bir yeniden oluşumdan başka bir şey olmadığını, yani annesinin yeni bir Tülin yaratma çabasından ibaret olduğunu anlamış, kıskançlığı durulmuştu. Bunun üzerine, Ezgi için üzülmeye başlamıştı; çünkü annesinin ne derece inatçı ve istediğini elde etmeden durulmayan bir kişiliğe sahip olduğunu en iyi bilen oydu. Eğer annesinin Ezgi üzerindeki planları suya düşerse, Ezgi'nin onun elinden uçup gitmesini öylece izlemeyecek illaki müdahalede bulunacaktı. Tabii bu durumdan etkilenen de Ezgi olacaktı. Neyse ki şimdiye kadar pek bir sorun yaşamamışlardı. Ta ki o güne kadar.

Ezgi, yüksek lisansını Londra'da yapmıştı. Orada bile Ezgi'nin eli kolu olmayı başaran Tülin Hanım, onu adeta eseri olarak görüyordu. Ezgi de bu durumdan oldukça memnundu. Hocasına layık olabilmek ve herkese fark atmak için sürekli çalışan Ezgi, yeni bir terapi yöntemi geliştirmeyi hedeflemişti. Hem bu konuda doktora yapmayı, hem de hocasının çabalarının, emeklerinin boşa gitmediğini göstermek istiyordu. Tülin Hocasının bu fikirlerine çok destek vereceğine inanıyordu.

Ezgi, yeni tedavi yöntemini Tülin Hanım'a açıklayacağı gün oldukça heyecanlıydı. Onun yardımını alırsa, her şey daha bir yolunda gidecekti. Çoktandır planladığı bu projeyi, artık hocasına anlatmanın zamanının geldiğini düşünüp büyük bir sevinçle kliniğe gitti. Tülin Hanım Ezgi'yi gördüğünde onun yeni fikirleri olduğunu sezinlemişti. Ezgi ne zaman parlak bir fikre sahip olsa, ateşi bulmuş gibi yerinde duramıyordu. Onun işine olan iştahı, kimsenin gözünden kaçmıyordu. Ezgi, hocası tarafından bu kadar iyi tanınıyor olmakla övünüyordu zira Tülin Hanım zor biriydi. Üniversitede, onun gözüne girmek için dişini tırnağına takan birçok öğrenci vardı. Fakat bunlardan çok azı Tülin Hanım'ın gözüne girebilmeyi başarıyordu. Ezgi, Tülin Hanım'la göz göze gelince irkildi. Selam verdi, yerine oturdu, Tülin Hanım meşguldü. Ezgi oturduğu yerde onu izlemeye ve ondan dinlediği ilk dersi düşünmeye başladı. O zamanlar psikoloji bölümü üçüncü sınıfın ikinci dönemindeydi. Daha aylar öncesinden ders verecek kişiler belirlenince, tüm psikoloji öğrencileri Tülin Hocanın dersini seçebilmek için birbiriyle yarışmıştı. Tülin Hocanın dersini çok fazla almak isteyen olunca "sadece not ortalaması çok yüksek olanlar bu dersi seçebilir" diye bir kural getirmişlerdi. Tülin Hanım'ın dersine ön sıralarda yer bulabilmek için iki saat öncesinden gitmişti. Tülin Hanım sınıfa bembeyaz ipek gömleği ve bordo kadife eteğiyle gelmişti. Ayakkabıları koyu bordo rengindeydi ve ince topuklarıyla zarif ince bileğini ortaya çıkarıyordu. Tülin Hanım'ın sarı röfleden, biraz incelmış, omuzlarına nazikçe dökülen saçları vardı. Koyu kahverengi kısık gözleri birçok anı ve hatıra taşıyor gibiydi. Gözlerinin kenarındaki ince çizgiler güzelliğini gölgelemiyor aksine daha da güzelleştiriyordu. İnce olan dudakları ve sivri burnu onu olduğundan sert gösterse de, bakışları bu sertliği yok ediyordu. İlk derse girdiğinde Tülin Hanım "Merhaba çocuklar!"

deyip elindeki ders notlarını masaya bırakarak kendine güvenen bir tavırla hemencecik masanın üzerine yerleşmişti. Aslında çok heybetli görünse de, minyon kısa boylu bir kadındı. Heybetli görünüşü onun bilgi donanımından, herkesi hayran bırakan fikirlerinden geliyordu. Masanın üzerine oturduktan sonra şöyle bir sınıfı, öğrencileri incelemiş ve konuşmaya başlamıştı.

“Merhaba çocuklar, ben Tülin Yıldırım, burada sizlerle *Davranışların Biyolojisi* dersini işleyeceğiz. Şimdi siz psikoloji öğrencilerinize pek de basit gelecek bir soruyla başlayayım.” O sırada o ince dudaklarının kenarlarındaki kıvrımlar belirginleşmiş, yüzünde mahcup bir gülümseme olmuştu. “Kaygı nedir çocuklar?”

Gerçekten psikoloji bölümünün üçüncü sınıfında olan öğrenciler için çok kolay bir soruydu. Sırayla tüm öğrenciler sorunun kolaylığına aldırılmadan hevesle cevap vermek için yarışmaya başladılar. Genelde öğrenciler kaygıyı, kişinin bir uyarana karşı karşıya kaldığında yaşadığı bedensel, duygusal ve zihinsel değişimler etrafında tanımlıyorlardı. Endişe, tedirginlik, sıkıntı, tehlike korkusu veya tehlike beklentisi olarak da tanımlayanlar vardı. En son, cevap vermeyen Ezgi kalmıştı. Tülin Hanım, Ezgi’yi dikkatlice gözlemliyordu. Bu, güzelliğiyle dikkat çeken, en önde oturan, siyah ipek saçlı kız sessizce sadece önündeki deftere bakıyordu.

Tülin Hoca, ona seslendi. “Merhaba, adınız nedir genç bayan? Sizden sorduğum sorunun cevabını vermek için hiçbir talep gelmedi.”

Tülin Hanım, Ezgi ile konuşurken narin ve kısık ses tonunu daha da inceltmişti. Ezgi dalgın bir şekilde önündeki deftere bakmaya devam ediyordu. Yanındaki arkadaşı dirseğiyle Ezgi’yi dürtünce, bir anda irkilerek sağına soluna bakmaya başladı. O sıralar

bu dalıp gitmeleri çok oluyordu. “Evet, hocam pardon! Duyamadım, dalmışım bir daha söyler misiniz?”

“Sanırım dinleliyordunuz.”

“Yok hocam şey... Bu bana bazen oluyor yani...”

“Neyse, sorum şu, kaygı nedir? Sen de bize bir şeyler söylemek ister misin? Bu arada bu tanışma dersinde adını da bana söyler misin?”

“Tabii hocam, ben Ezgi.” Ezgi, heyecandan titreyen dudaklarını durdurmak için onları ısıırıyordu. “Şey... bence kaygı; kusur arayan bir arkadaştır yani kaygı abartılı ve gerçekleşmesi mümkün olmayan muhtemel olaylarla ilgili uyarılardan oluşur. Aslında yeni bir haber değil, kafamızı yiyip bitiren bir dırdırdır.”

Ezgi'nin cevabı Tülin Hanım'ın çok hoşuna gitmişti hatta kaygıyı sorarken verdiği gizli mesajı hemen almıştı. Bu kız, gerçekten zekiydi. Ezgi'den etkilenmişti ve ona bir soru daha sormaya karar vermişti.

“Peki, kaygı her zaman bu kadar kötü bir arkadaş mıdır Ezgi?”

Tülin Hanım'ın sorusunun sonuna Ezgi'nin adını eklemesi Ezgi için çok anlam ifade ediyordu. Cevabının Tülin Hocanın hoşuna gittiğini ve onu etkilediğini anlamıştı.

“Aslında hocam, kaygı pozitif amaçla yaratılmıştır. Amacı bizi tehlikelerden korumaktır. Düşük düzeyde ve gerçekten kaçınılması gereken bir duruma bağlı olarak oluşan kaygı, kişiyi potansiyel olarak zarar verecek durumlardan alıkoyar ve ayaklarınızın üzerinde sağlam olarak durmanızı sağlar ama duruma bağlı olmayan aldatmaca kaygı, bırakın ayakta durmanızı sağlamayı hayattan keyif almanızı sağlayacak birçok şeyi yapamayacak duruma getirebilir insanı ve benim tahminim sizin sorduğunuz kaygı kusur arayan arkadaşına benzeyen kaygıydı. Çünkü psikoloji

bilimine gönül verenler olarak ileride karşılaşacağımız vakalar, yani bize gelen danışanların problemlerinin altında bu duygu yatıyor olacak.”

Ezgi'nin cevabı Tülin Hanım'ı mest etmişti. Ezgi o günden sonra Tülin Hanım'ın hem asistanı hem de en gözde öğrencisi olmuştu. Ezgi'yi keşfettikten sonra da gözü diğer öğrencilerini görmez olmuştu. Benzetme yerindeyse, Ezgi'yi bir proje olarak görmüştü ve bu işinde de ne kadar başarılı olduğu ortadaydı.

Tülin Hoca işlerini bitirdi, gülümseyerek Ezgi'ye baktı. Buyur, der gibiydi.

“Tülin Hocam, bunu duyunca benimle gurur duyacaksınız.”

“Ben zaten seni tanıdığım günden beri gurur duyuyorum. Yoksa bunca sene yanında olur muydum? Peki, bu seferki planların nelermiş, merak ettim doğrusu.”

“Bilirsiniz, klasik usulle grup terapilerini hep ortak psikolojik sorunları olanlar üzerinde yapıyoruz. Alkol bağımlıları veya madde bağımlıları için bir grup, yeme bozuklukları için bir grup, şizofrenik bozuklukta sosyal beceri gelişimi grupları... Tabii ayrıca hastanede yatan hastalarımıza da grup toplantıları ya da “günaydın toplantısı” yapıyoruz.”

“Yani olması gerekeni yapıyoruz aslında.”

“Elbette öyle hocam, lakin ben yeni yöntemimle karma bir grup oluşturmayı hedefliyorum. Farklı psikolojik rahatsızlıkları olan, farklı yaş grupları ve mümkünse hayat standartları bile birbirinden tamamen farklı insanlardan oluşan bir grup terapisi yaparak başarılı olacağıma inanıyorum. Yani grup terapilerinde biliyorsunuz ki hep bir sınıflandırma var; ya amaca göre, ya danışan seçimine göre... Yani bu bahsettiğimiz ‘grup terapisi aynı

tanılı danışanlardan oluşmalı' miti var ya, farklı tanı almış tamamen farklı hayatları olan insanlardan oluşan bir grup terapisi ve o grup sinerjisini yaratabilmek için ne büyük bir çaba olacak, düşünsenize. Eminim o farklılık ve o çaba, gruptaki her bir bireyin iyileşmesini de sağlayacak.”

Tülin Hanım'ın yüzündeki tebessüm kırılmıştı. Kahverengi kısık gözleri daha da kısılmış, göz kenarındaki ince çizgiler daha da belirginleşmişti ve şaşkınlıkla Ezgi'ye bakıyordu. Aslında Tülin Hanım'ı bu hayatta şaşırtacak fazla bir şey yoktu. O, Türkiye'nin en üst düzey politikacıları, sanatçıları, işadamlarının terapistiydi. Hayatı boyunca deneyimlemediği, duymadığı, görmediği şey kalmamıştı.

Tülin Hanım çok iyi bir psikiyatrist ve ayrıca terapistti. Danışanlarını sadece dinleyip ilaç verip yollamaz, terapistlik konusundaki tüm hünerlerini gösterir, zamanın yetişmediği noktada en güvendiği dokuz psikoloğundan birine yönlendirirdi; çünkü herkese terapi yapacak vakti olmuyordu. Yanında üç psikiyatrist ve dokuz psikolog çalışıyordu. Hepsinin uzmanlaştığı alanlar farklıydı. Tabii ki bunlardan en iyisi onun gözünde Ezgi'ydi. Ezgi hemen hemen aldığı tüm danışanlarda ilerleme sağlıyordu. Ezgi'nin terapilerde uyguladığı yöntemler en yoğun semptomlarla gelen danışanlarda bile etkili oluyordu. Geldikleri ilk seanstan itibaren hastalar düzelmeye ve değişmeye başlıyorlardı. Hatta bir keresinde Tülin Hanım'ın uzun süredir danışanı olan, yoğun temizlik obsesyonlarıyla gelen, günde on yedi kez ellerini yıkayan, eve mikrop getireceklerini düşündüğü için misafir bile kabul etmeyen ve artık son zamanlarda kirlenmemek için tuvalete bile gitmeyi reddeden, dışarıya çıkıp bir yerlere dokunmaktan korkan,

kırk beş yaşındaki Neriman Hanım, son hastane yatışından sonra Ezgi'ye terapiye gitmeye başlamış ve Ezgi'den aldığı terapiler fazlasıyla iyi gelmiş, ellerini bu kadar fazla yıkamayı bırakmış, artık rahatça dışarı çıkabilir hatta çocuklarıyla sık sık alışverişe gider ve evine rahatça misafir çağırır hale gelmişti. Tülin Hanım bu durumdan ve Neriman Hanım'ın bu denli hızlı bir şekilde düzelmesinden oldukça mutlu olmuştu. Ezgi'ye "Sen sadece çok iyi bir terapist değil aynı zamanda antidepressan etkisi yaratan bir psikologsun" demişti. Tülin Hanım koyduğu teşhislerle ün yapmıştı. Her zaman doğru ilaç seçimleri ve doğru tanılarla çoğu kişinin tercihiydi.

Tülin Hanım, Ezgi'den duyduğu öneriyi biraz düşündü. Ne zaman bir şeyi bir dakikadan fazla düşünse, sorun var demekti. Ezgi, hocasının bu kadar uzun yanıtı kalmasını sevmemişti. Tülin Hanım, oturduğu yerden doğruldu. Ezgi'ye, grup terapisi uygulamak için uygun şartların ve uygun kişilerin bir araya gelmesinin şart olduğunu söyledi. "Ezgi, sen de biliyorsun ki grup terapisi, hayatlarında benzer temaları olan ve aynı stresli dönemden geçen üyelerden oluşur. Farklı ve hiç bilinmedik psikolojik bozuklukları olan kişilerin bir araya gelmesi kadar saçma bir durum olamaz. Bu insanlar, farklı problemleri olan grup üyelerinin yaşadıklarını, hissettiklerini dinleyerek nasıl bir farkındalık oluşturabilirler ki? Bu söylediğin tam bir saçmalık! Kaldı ki senin gibi zeki ve gözde psikoloğumun böyle bir şey söylemesine gerçekten şaşırımdım. Teklif ettiğin, rastgele seçeceğin bir grup terapisi o kişilerin daha da hasta olmasına ve anlam karmaşası yaşamasına sebep olabilir. Grup terapisi aynı psikolojik hastalık teşhisi konmuş, benzer kötü alışkanlıkları olan bireylerden oluşmalı. Yoksa bu grup terapisine nasıl bir çerçeve çizilebilir? Mesela alkol kullananlar, panik ataktan mustarıpler, şizofreni hastaları, enstest kurbanları, aşırı yemek